

Степанова Ю. О.,

студентка,

Юридичний інститут,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

ЛІЦЕНЗУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ З НАДАННЯ ПОСЛУГ З ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ

Сьогодні значення авіаційного транспорту в житті людства неможливо переоцінити. Особливо це стосується господарської діяльності із забезпечення авіап перевезень пасажирів.

Щороку зростає частка перевезень пасажирів авіаційним транспортом. І хоча в Україні цей показник значно поступається показникам розвинених країн, проте в разі необхідності швидко-го перевезення пасажирів на значні відстані замінити авіаційний транспорт іншим неможливо.

Повітряним перевізником може бути тільки суб'єкт господарювання. Тобто, перевізником може бути юридична особа або фізична особа-підприємець. Слід зазначити, що згідно із Законом України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності", до господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню, віднесено надання послуг з перевезення пасажирів повітряним транспортом. Відповідно до даного закону ліцензування – видача, переоформлення та анулювання ліцензій, видача дублікатів ліцензій, ведення ліцензійних справ та ліцензійних реєстрів, контроль за додержанням ліцензіатами ліцензійних умов.

Ліцензійні умови є обов'язковими для виконання всіма суб'єктами господарювання, які здійснюють діяльність з надання послуг з перевезення пасажирів і отримали ліцензію на цей вид господарської діяльності.

Ліцензія – документ державного зразка, який засвідчує право ліцензіата на провадження зазначеного в ньому виду господарської діяльності протягом визначеного строку за умови виконання ліцензійних умов. Під поняттям "ліцензіат" розуміють суб'єкт господарювання, який одержав ліцензію на провадження пев-

ного виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню [1].

Відповідно авіаперевізником може бути суб'єкт господарювання, який отримав ліцензію на надання послуг з перевезення пасажирів. Ліцензія видається на необмежений строк.

Обов'язковими умовами провадження авіаперевізником господарської діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів повітряним транспортом є:

- його основне місце господарської діяльності знаходиться в Україні та він зареєстрований в Україні;
- він має чинний сертифікат експлуатанта, виданий уповноваженим органом з питань цивільної авіації;
- він має у своєму розпорядженні хоча б одне повітряне судно у власності;
- він відповідає вимогам щодо обов'язкового авіаційного страхування цивільної авіації відповідно до законодавства України.
- авіаційний перевізник, який отримує ліцензію вперше, повинен відповідати таким вимогам:
- наявність достатніх активів для забезпечення своєї діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів, вантажу повітряним транспортом та виконання своїх зобов'язань перед іншими підприємствами як приватними, так і державними, та пасажирями протягом періоду не менше 24 місяців з початку провадження такої діяльності;
- спроможність покриття витрат на заплановану виробничу діяльність протягом трьох місяців з початку провадження господарської діяльності з надання послуг з перевезення пасажирів, вантажу повітряним транспортом без урахування доходу від своєї діяльності.

Орган ліцензування здійснює контроль за господарською діяльністю авіаційного перевізника шляхом проведення планових і позапланових перевірок.

Підставами для проведення позапланових перевірок є:

- подання авіаперевізником письмової заяви до органу ліцензування про здійснення позапланової перевірки за його бажанням;
- звернення державних органів, юридичних або фізичних осіб-підприємців до органу ліцензування в письмовій формі про порушення ліцензіатом вимог [3].

Мінінфраструктури України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сферах авіаційного транспорту. До основних завдань Мінінфраструктури України у сфері ліцензування відносять затвердження ліцензійних умов і порядок здійснення контролю за додержанням ліцензійних умов провадження господарської діяльності щодо надання послуг з перевезення пасажирів авіаційним транспортом [2].

Із вищезазначеного, можна зробити висновок, що ліцензування є невід'ємним атрибутом форм державного регулювання.

В законах України широко розкриваються такі поняття як: ліцензування; ліцензійні умови; ліцензія; ліцензіат.

Слід зазначити, що Мінінфраструктури України є головним органом у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сферах авіаційного транспорту.

Література

1. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 1.06.2000 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – №36. – Ст. 299.
2. Положення про Міністерство інфраструктури України: Указ Президента України від 17.07.2013 р. №581/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/581/2011>
3. Про особливості державного регулювання діяльності авіаційних перевізників, пов'язаної з перевезенням пасажирів, вантажу повітряним транспортом: проект Закону України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.avia.gov.ua/front/print-er/23661?
4. Повітряний кодекс України від 19.05.2011. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – №48-49. – Ст. 536

УДК 246.1:347.19(043.2)

Стрюк К. В., Кузнецов В. Є.,
студенти,

Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В. П., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Реформування українського цивільного та господарського законодавства представляє собою складний процес та не завжди законодавець в змозі закріпити однозначні та виважені положення. Це стосується в першу чергу існування такої проблеми як поділ юридичних осіб на юридичних осіб публічного та приватного права й визначення правового статусу останніх. Проблематика статусу та діяльності публічних юридичних осіб досліджувалася та отримала висвітлення у роботах наступних вчених: Майданика Р. А., Шишки Р.Б., Спасибо-Фатєєвої І. В., Луця В. В., Харитонова Є. О., Ісаєва М. О. та інших науковців. Навіть ГК України не містить жодних положень стосовно правового статусу державних установ, що призводить до того, що їх діяльність регулюється спеціальними законами ("Про освіту", "Про вищу освіту", "Про музеї та музейну справу" ті ін.), котрі не містять уніфікованого підходу до визначення порядку їх створення, змісту установчих документів, основних засад їх діяльності, прав на майно, відповідальності установ та ін [1].

Українське законодавство закріпило відомий європейському приватному праву (зокрема, німецькому цивільному праву) поділ юридичних осіб на юридичних осіб приватного та публічного права. Але при цьому критерій який було використано для проведення класифікації, а саме – порядок їх створення, не є беззаперечним та однозначним. Як зазначає Харитонов Є. О. що, відповідно до Цивільного кодексу, юридичні особи бувають приватного та публічного права з вельми спірним критерієм, покладеним в основу такого розподілу у статті – 81, порядком їх створення та вважає, що основним критерієм поділу в даному випадку слід вва-